

[Ragnhild Andersen.]

ministrene og udvalgenes medlemmer; men man skulle næsten tro det, eftersom vi ikke under nogen omstændigheder må få besvarelserne sammen med betænkningen, som det tidligere var tilfældet. Efter min opfattelse bør de optrykkes og omdeles sammen med betænkningen.

Det er klart, at det under sådanne vilkår kan være svært at tage stilling til de enkelte ændringer, der er foreslået. F. eks. gives der ingen forklaring på, hvorfor udvalget er gået væk fra ministerens oprindelige forslag om at ændre reglerne for beregning af dagpenge til fanger og internerede, således at de ikke skulle have dagpenge, og er nået frem til, at de alligevel skal have dagpenge, hvilket altså vil sige, at den gamle regel bevares. Der gives ingen motivering for, at man sådan vender op og ned på disse ting, og det finder jeg urimeligt. Det er meget muligt, at udvalgets motivering for at bibeholde de nugældende regler er god nok, men det ville være rimeligt, om man fik at vide, hvad der ligger til grund for, at man er gået tilbage til det gamle.

Så vidt jeg kan bedømme, er ændringsforslagene alle lempelser, d. v. s. forbedringer af ministerens oprindelige forslag. Det er mit parti tilfreds med, og vi vil stemme for disse forbedringer.

Jeg kan dog ikke tilbageholde nogle bemærkninger i anledning af, at man, da man forleden gennemførte den egentlige ulykkesforsikringslov, tog, om jeg så må sige, sparekniven frem med det resultat, at ministerens oprindelige forslag om 23 kr. 29 øre som dagpengemaksimum blev ændret til 22 kr. 22 øre. Nu har udvalget her, hvor det drejer sig om lovgivning på det militære område, ikke lagt nogen særlig vrangvilje for dagen; man kan snarere sige, at de har taget spenderbukserne på. Man kan så spørge, om der er grund til at kritisere det. Det vil jeg ikke mene, men jeg vil mene, at der er grund til at kritisere, at man ikke lægger den samme imødekommenhed for dagen, når det drejer sig om ganske almindelige arbejdere, for hvem det er lige så nødvendigt at tage frem og tilbage til deres arbejde, som det er nødvendigt for soldaterne dels at være i tjenesten, dels at tage til og fra denne. Thi mens man ikke har villet forbedre ulykkesforsikringsloven, f. eks.

hvad angår spørgsmålet om arbejdernes ret til erstatning i tilfælde af tilskadekomst, der finder sted på vej til og fra arbejdet — spørgsmålet blev rejst i folketinget, men man var ikke indstillet på at ændre ved det — så er man imødekommende her, hvor det drejer sig om mennesker, der enten tvungent eller frivilligt arbejder for militæret.

I lovens § 1 foreslås, som det allerede er nævnt, en sådan ændring, som netop tager sigte på at henføre ulykkestilfælde, som indtræffer uden for tjenestestedet i de værnepligtiges fritid, under denne lov, en bestemmelse, som også vil komme til at gælde for det mandskab og de korps, der ganske frivilligt melder sig til tjeneste ved militæret. Min gruppe vil stemme for dette ændringsforslag. Vi finder ikke, det er urimeligt at lave en sådan ændring, men vi finder, det havde været rimeligt, om man havde taget de samme hensyn til almindelige arbejdere, der også kan komme ud for at komme til skade ikke alene på selve arbejdsstedet, men også på vej frem og tilbage fra arbejdet.

Det samme kan siges om en anden lempelse, nemlig ændringsforslag nr. 13 vedrørende lovens § 31, ifølge hvilket den årlige løns maksimum foreslås forhøjet fra de oprindeligt foreslåede 12 000 til nu 13 000 kr. Jeg ser vel, at man i udvalgets begrundelse for denne ændring siger, at forhøjelse også er sket i ulykkesforsikringsloven. Her forhøjede man maksimum, som af ministeren var foreslået sat til 9 000 kr., til 10 000 kr., så dette er en naturlig følge deraf. Der var bare den forskel, at man i ulykkesforsikringsloven ikke alene forhøjede maksimum med de 1 000 kr., men samtidig indførte bestemmelsen om, at en hel del ulykkesramte, nærmere betegnet de, der når op på den maksimale årsfortjeneste på 10 000 kr.; kun kan få $\frac{2}{3}$ af årslønnen i dagpengeerstatning. Det var denne $\frac{2}{3}$'s bestemmelse, som vi kommunister stemte imod ved anden behandling, fordi den betyder, at dagpengene, der oprindeligt efter ministerens forslag ville være blevet 23 kr. 29 øre, nu bliver ca. 1 kr. lavere og kommer ned på 22 kr. 22 øre. En tilsvarende $\frac{2}{3}$'s bestemmelse foreslås ikke indført her, og jeg skal sandelig ikke gøre mig til talsmand for den, fordi mit parti er modstander af, at man går væk fra $\frac{3}{4}$'s princippet. Vi er